

© Kurt Van Der Elst

foi

coreografia i direcció **Sidi Larbi Cherkaoui**

Les Ballets C. de la B. / Capilla Flamenca

Teatre Lliure / 12 i 13 de desembre a la Sala Fabià Puigserver

Foi

coreografia i direcció **Sidi Larbi Cherkaoui**

Les Ballets C. de la B. / Capilla Flamenca

direcció musical	Dirk Snellings
dramatúrgia	Isnel da Silveira
escenografia	Rufus Didwizsus
vestuari	Isabelle Lhoas
il·luminació	Jeroen Wuyts
so	Eddie Latine
fotografia	Kurt Van Der Elst

creació i intèrprets

Christine Leboutte / Joanna Dudley / Lisbeth Gruwez / Ulrika Kinn Svensson / Erna Ómarsdóttir / Laura Neyskens / Darryl E. Woods / Damien Jalet / Nicolas Vladyslav / Nam Jin Kim / Marc Wagemans / Alexandra Gilbert

músics **Capilla Flamenca**

Marnix De Cat contratenor / **Jan Caals** tenor / **Lieven Termont** baríton / **Dirk Snellings** baix / **Liam Fennelly** viola / **Jan Van Outryve** llaüt / **Jowan Merckx** gaita i enregistrament

regidor **Wim Van de Cappelle** / preparació física **Christine De Smedt** i **Nienke Reehorst** / tècnic de llums **Carlo Bourguignon** / construcció escenografia **Peter De Blicck**

coproducció **Les Ballets C. de la B. / Schaubühne am Lehniner Platz Berlin / Théâtre de la Ville de Paris / Monaco Dance Forum / Holland Festival Oude Muziek Utrecht & Springdance/works / Utrecht / Vooruit Arts Centre Gent / Stedelijke Concertzaal de Bijloke Gent / South Bank Centre London / Tanzquartier Wien / PACT Zollverein Essen/Choreographisches Zentrum NRW**

amb el suport del **Ministeri de la Comunitat Flamenca / Ajuntament de Gent / Província Est-Flandes / Loteria Nacional Belga**

agraïments **Theater Stap / Raven Vanden Abeele / Alamire Foundation / Ted Stoffer / Frédéric Denis / Bérengère Alfort / Hilde Debuck**

a Joan Grau Roca, director de Sèmola Teatre, in memoriam

foi: sobreviure i transmetre

Foi confronta deliberadament l'Ars Nova del segle XIV i la música tradicional transmesa oralment. Aquestes dues maneres d'explicar, de repetir i de transmetre a la generació següent la història i els seus mites suposen dues vies complementàries, equivalents, de sobreviure al temps i a les noves tendències. La representació uneix el segle XIV amb el present. El que era la lluita contra la pesta i les croades és ara la SRAS i la guerra de l'Iraq. I es planteja així la el dubte de si els temps han canviat realment des de l'Edat Mitjana. Tenim la pretensió de jutjar els seus aspectes bàrbars negant-nos sovint a obrir els ulls sobre les mateixes crueltats que passen avui.

Al costat de moments bonics, divertits o serens, les escenes més agressives poden incomodar el públic, però volen crear un retaule complet dels comportaments humans. En aquests moments d'harmonia i violència sobresurt el tema principal: la supervivència. Aquest instint és essencial per comprendre el veritable sentit de la convicció, que significa molt més que la creença o l'espiritualitat. L'espiritualitat s'introdueix espontàniament a la representació perquè la música, inspirada sovint per la religió, proporciona una dimensió o un sentit més profund, fins i tot al moviment més banal.

L'espectacle crea un pont d'igualtat entre el passat i el present: els mites i les llegendes de les dues èpoques es fusionen a la consciència col·lectiva dels intèrprets. A l'Edat Mitjana les veus humanes intentaven acostar-se al cant dels àngels, d'aquí la idea d'introduir en escena alguns ballarins que representen àngels de la guarda invisibles, que guien els veritables personatges. La complexa profunditat de la música es tradueix en escena amb un gran nombre d'imatges i d'associacions contradictòries o complementàries. Pel que fa al simbolisme, domina el número tres: la Santíssima Trinitat, tres religions, tres capítols, tres finestres que formen un tríptic i el triangle de l'espai escènic retallat per dues parets. El material de dansa s'ha elaborat sovint per a grups de tres persones, com a unitat de moviment circular. I hi ha també les tres lletres de la paraula "foi".

El tema religiós de la Mare de Déu i el seu fill hi apareix diverses vegades, tant en la música escrita com en la que s'ha transmès oralment. També el tema de la Pietat ha inspirat el procés de creació, per com es pot interrompre sobtadament el procés de transmissió amb la mort del propi fill. Un altre tema és el retorn als orígens. La funció sedant de la cançó de bressol *Lulay Lulay* s'uneix d'una manera gairebé mística amb la crueltat de la que encarna Erna

Ómarsdóttir, que sap ampliar el tema de la transmissió oral, representada pels ballarins. Cada participant ha enriquit el concepte amb les pròpies experiències del passat i les seves diverses arrels culturals. Quan aquest passat personal ha començat a ser massa pesant, ha nascut el desig de refer-se i de poder-se reconèixer en una altra cultura, com en el cas del cant xinès Qin Lang interpretat per Joanna Dudley.

Els intèrprets són originaris de Corea, els Estats Units, Suècia, Bèlgica, França, Islàndia, Austràlia... i els extractes musicals triats també semblen combatre sota la bandera de la multiculturalitat. En el si d'aquesta diversitat intentem per damunt de tot subratllar l'element comú a la condició humana amb els seus costats bonics i els que no ho són tant.

'Ach Vlaendre vrie', la peça on els cantants acaben reunint-se amb els ballarins a terra, busca el mateix objectiu i no ha de ser entesa com a reivindicació flamenca o nacionalista, sinó més aviat com un retorn als orígens sincer i honest, tan característic i personal que pot ser viscut com a universal.

sidi larbi cherkaoui

sidi larbi cherkaoui

(Anvers, 1976)

Ballarí i coreògraf, format a Brussel·les i Nova York. Influenciat per William Forsythe, Pina Bausch o Trisha Brown, i gràcies a la diversitat de la seva experiència i la flexibilitat d'adaptació a totes les formes de representació, el seu treball és extremadament personal, teatral i eclèctic. És membre del col·lectiu Les Ballets C. de la B., on ha participat com a ballarí i coreògraf en muntatges diversos (*Iets op Bach, Rien de rien, Tempus Fugit, Zero Degrees*). També ha col·laborat amb altres companyies i coreògrafs a *Ook* (Theater Stap), *It* (Festival d'Avinyó 2002) i *D'avant* (Schaubühne am Lehniner Platz), que es va poder veure al Teatre Lliure la temporada passada.

capilla flamenca música polifònica del segle d'or

Aquest conjunt vocal i instrumental pren el nom de l'antiga capella musical de la cort de l'emperador Carles V. Quan el monarca va deixar definitivament els Països Baixos, el 1517, va comprometre els millors músics d'aquesta zona constituïts en *Capilla Flamenca* per acompanyar-lo a Espanya, per poder gaudir de la seva música polifònica pròpia d'aquesta regió. Els membres de la formació actual, que vol restaurar i tornar l'honorabilitat a la magnífica música dels polifonistes del segle XV i XVI, provenen també de Flandes. Gràcies als contactes amb els musicòlegs de la Universitat Catòlica de Lovaina i amb especialistes internacionals, el rigor científic d'aquesta recerca es confronta amb les idees més noves en aquest camp. Gràcies a això, aquest conjunt ha aconseguit una fama internacional amb un so molt personal, específic del Flandes renaixentista. El retorn continu al model històric acaba produint programes únics amb peces que sovint no s'han escoltat des de fa quatre o cinc segles i que són pràcticament desconegudes. Les quatre veus masculines de vegades s'acompanyen d'altres veus, d'una alta capella (formació de vent) o d'una baixa capella (formació de corda).

